

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Karla Ulíka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **V. K.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Nové Město, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2020, č. j. MV-149817-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2020, č. j. MV-149817-4/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Matěje Šedivého.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10. 8. 2020, č. j. OAM-17293-19/ZM-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo podle § 46 odst. 6 písm. d) ve spojení s § 178f písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť zaměstnavatel žalobce byl nespolehlivý.

2. Žalobce namítá, že v odvolacím řízení upozornil na změnu sídla společnosti BAU Pro CZ s.r.o., IČO: 03772543 (dále jen „budoucí zaměstnavatel“), jako novou skutečnost nastalou po vydání prvostupňového rozhodnutí, a tedy že důvody pro zamítnutí žádosti podle § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců již pominuly. Smyslem koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je zabránit obstrukčnímu jednání, tj. tomu, aby účastník dokládal důkazy v pozdější fázi řízení, a tím ohrožoval zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení. Koncentrace řízení se uplatní, jestliže účastník nedoloží náležitost žádosti, ačkoliv ji doložit mohl a měl, přičemž tento nedostatek nemůže napravit v odvolacím řízení. Žalovaná však interpretovala § 82 odst. 4 správního řádu chybně. V průběhu odvolacího řízení totiž došlo k nové skutečnosti nezávislé na vůli žalobce (ke změně sídla budoucího zaměstnavatele). Jednalo se o novou skutečnost, a proto se koncentrace řízení nemohla uplatnit. Obdobně v případě zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky bezdlužnosti zaměstnavatele se jedná o novou skutečnost, jestliže zaměstnavatel během řízení dluh uhradí. V takových případech žalovaná rozhodnutí ministerstva ruší, neboť se jedná o novou skutečnost podle § 82 odst. 4 správního řádu. V období od vydání prvostupňového rozhodnutí do doby posouzení věci žalovanou došlo k podání návrhu rejstříkovému soudu a změně sídla budoucího zaměstnavatele. Konstitutivní rozhodnutí rejstříkového soudu nabylo právní moci 3. 9. 2020, tj. v době po vydání prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. K námitce, že v průběhu odvolacího řízení došlo k nové skutečnosti nezávislé na vůli žalobce, a to ke změně sídla budoucího zaměstnavatele, uvádí, že změna sídla nemění nic na tom, že budoucí zaměstnavatel, který měl zapsáno sídlo na adrese Xa (dále jen „původní adresa“), fakticky na dané adrese nerealizoval žádnou samostatně výdělečnou činnost. To vyplývá z protokolu o bytové kontrole ze dne 10. 4. 2020 a z protokolu o výsledku svědka ze dne 16. 10. 2019. K uváděnému příkladu zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky bezdlužnosti zaměstnavatelů uvádí, že změnu sídla budoucího zaměstnavatele nelze považovat za novou skutečnost, neboť k této změně došlo až po vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 3. 9. 2020), proto se na tuto skutečnost uplatní koncentrace řízení obsažená v § 82 odst. 4 správního řádu. Budoucí zaměstnavatel měl zapsáno sídlo na adrese, na které nerealizoval žádnou samostatně výdělečnou činnost. Jednalo se tak pouze o virtuální sídlo společnosti. Žalovaná proto trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a žalobní námitky považuje za nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.
4. V replice žalobce uvedl, že nelze dovozovat správnost napadeného rozhodnutí odkazem na správnost prvostupňového rozhodnutí, je-li podanou žalobou namítáno, že v době po vydání prvostupňového rozhodnutí došlo k podstatné změně skutečností v důsledku

změny sídla budoucího zaměstnavatele. Žalovaná byla vázána skutkovým stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ovšem toho času již byly námitky vůči předchozímu sídlu budoucího zaměstnavatele irelevantní. Odvolání nelze zamítnout z důvodu, že v minulosti disponoval budoucí zaměstnavatel virtuálním sídlem, neboť § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců dopadá na aktuální situaci, a nikoliv na pochybení minulé a již napravená.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce dodatečně s tímto postupem vyslovil souhlas, žalovaná k výzvě soudu proti takovému postupu nic nenamítala (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a zároveň pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
6. Žaloba je důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 18. 3. 2019 prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky Lvov žádost o zaměstnaneckou kartu za účelem zaměstnání u budoucího zaměstnavatele se sídlem na původní adrese.
8. Opatřením ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-17293/2019, ministerstvo požádalo Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, o provedení pobytové kontroly v sídle budoucího zaměstnavatele na původní adrese.
9. Opatřením ze dne 10. 4. 2019, č. j. KRPA-134332-1/ČJ-2019-000026-1, sdělila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, ministerstvu výsledek pobytové kontroly na původní adrese sídla budoucího zaměstnavatele ze dne 9. 4. 2019. Zjistila, že se na místě nachází pětipatrový činžovní dům, jehož hlavní vchod je uzamčen. U vstupních dveří jsou poštovní schránky a zvonkový panel, na nichž není uveden název budoucího zaměstnavatele. Nad vstupními dveřmi jsou „nalepeny papíry“, na nichž jsou uvedeny „názvy firem“ (jednou z mnoha je budoucí zaměstnavatel) s upozorněním, že nemají žádnou spojitost s obyvateli domu ani se členy společenství vlastníků jednotek s tím, že kontakt je možné zprostředkovat na tam uvedeném telefonním čísle nebo e-mailové adrese. Telefonickým dotazem na uvedeném čísle zjistila, že se jedná o „virtuální sídlo“ budoucího zaměstnavatele, který na této adrese žádné prostory k užívání nemá. Poštu třídí a dále rozesílá kontaktní společnost.
10. Jednatel budoucího zaměstnavatele J. L. ve výpovědi dne 16. 10. 2019 (protokol o výsledku svědka ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-17293-11/ZM-2019) mimo jiné uvedl, že budoucí zaměstnavatel má sídlo na původní adrese, přičemž tam kanceláře ani jiné pronajaté prostory nemají, mají tam virtuální sídlo; je tam společnost, která jim vyřizuje korespondenci. Na původní adrese nikdy nebyl, a sídlo proto nemůže popsat. Kontaktní místo budoucího zaměstnavatele, v němž mají kanceláře i sklad a setkávají se s klienty, je na adrese Xb. Vyskytuje se tam nepravdělně, po předchozí telefonické domluvě. Na této

adrese má budoucí zaměstnavatel uloženy nástroje a nářadí. Budoucí zaměstnavatel zatím nemá kromě něj žádné zaměstnance.

11. Dne 23. 12. 2019 žalobce ministerstvu sdělil, že adresa Xb, bude „*počínaje zítřejším dnem registrována v živnostenském rejstříku*“, a požádal o provedení šetření v provozovně, případně o vyhovění žádosti. Společně s tímto sdělením zaslal fotografie označení budoucího zaměstnavatele v jeho sídle a fotografie provozovny na adrese Xb.
12. Z výpisů údajů z veřejné části živnostenského rejstříku ze dnů 20. 2. 2020, 25. 3. 2020, 15. 6. 2020 a 10. 8. 2020 vyplývá, že budoucí zaměstnavatel má sídlo na původní adrese a od 16. 1. 2020 provozovnu k několika předmětům podnikání a oborům činnosti na adrese areál VK PARK, Xb. Z výpisů z obchodního rejstříku ze dnů 25. 3. 2020 a 10. 8. 2020 vyplývá, že budoucí zaměstnavatel má sídlo na původní adrese a že ve sbírce listin jsou uloženy pouze zakladatelské dokumenty (notářský zápis) ze dne 15. 1. 2015.
13. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo žádost žalobce podle § 46 odst. 6 písm. d) ve spojení s § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítlo, neboť zaměstnavatel žalobce je nespolehlivý. V odůvodnění mimo jiné odkázalo na § 429 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se sídlo podnikatele určí adresou zapsanou ve veřejném rejstříku, a na § 31 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého má podnikatel viditelně označit obchodní firmou a identifikačním číslem objekt, v němž má sídlo. Ustanovení § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců konkrétně stanoví podmínky, které musí splňovat sídlo zaměstnavatele, který chce zaměstnávat cizince v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Vyplývá z něj, že nestačí mít tzv. virtuální sídlo, ale zákon klade požadavek na faktické sídlo zaměstnavatele. Na základě šetření Policie České republiky a výpovědi jednatele budoucího zaměstnavatele považuje ministerstvo za prokázané, že budoucí zaměstnavatel má na původní adrese sídlo virtuální, neboť zde nesídlí. Na tom nic nemění ani fotografie předložené žalobcem společně s vyjádřením dne 23. 12. 2019, ani skutečnost, že budoucí zaměstnavatel ode dne 16. 1. 2020 doplnil v živnostenském rejstříku adresu provozovny. Ministerstvo proto uzavřelo, že budoucí zaměstnavatel je nespolehlivým, neboť jeho sídlo uvedené ve veřejných rejstřících není skutečné. Prvostupňové rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 11. 8. 2020.
14. Dne 20. 8. 2020 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které k výzvě ministerstva dne 6. 9. 2020 doplnil. Žalobce uvedl, že dne 3. 9. 2020 došlo k nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, a sice ke změně adresy sídla budoucího zaměstnavatele, čímž odpadl důvod zamítnutí žádosti. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 8. 9. 2020 vyplývá, že sídlo budoucího zaměstnavatele je od 3. 9. 2020 na adrese Xc.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstvo postupovalo v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná se s ohledem na obsah spisového materiálu ztotožnila se závěrem ministerstva, že budoucí zaměstnavatel žalobce je ve smyslu § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý, což vyplývá ze skutečnosti, že sídlo budoucího zaměstnavatele uvedené ve veřejných rejstřících není skutečné. K obsahu doplnění odvolání ze dne 6. 9. 2020 a výpisu z obchodního rejstříku ze dne 8. 9. 2020 žalovaná uvedla, že „*změna adresy sídla [budoucího zaměstnavatele] ke dni 3. 9. 2020 nemá vliv na zákonnost [prvostupňového] rozhodnutí, neboť k této změně došlo až po vydání [prvostupňového] rozhodnutí, tudíž se na tuto skutečnost uplatní koncentrace řízení*

obsažená v § 82 odst. 4 správního řádu.“ Tato skutečnost nemění nic na tom, že budoucí zaměstnavatel měl zapsáno sídlo na původní adrese, na které nerealizoval žádnou samostatně výdělečnou činnost, což vyplývá z protokolu o pobytové kontrole a z protokolu o výsledku svědka. Ustanovení § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců stanoví podmínky, které musí splňovat sídlo zaměstnavatele, který chce zaměstnávat cizince v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Podle něj se musí jednat o sídlo, kde jsou přijímána rozhodnutí týkající se obchodního vedení zaměstnavatele, případně místo, kde se vedení zaměstnavatele schází. Nepostačuje tedy mít tzv. virtuální sídlo, ale klade se požadavek na faktické sídlo zaměstnavatele. Podle žalované bylo dostatečně prokázáno, že původní zaměstnavatel měl na původní adrese pouze virtuální sídlo, neboť na ní fyzicky nesídlil a byl uveden v seznamu s velkým množstvím dalších společností, tuto adresu rovněž využívajících jako virtuální sídlo.

Posouzení žaloby soudem

16. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
17. Podle § 46 odst. 6 věty druhé písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.
18. Podle § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců se za nespolehlivého zaměstnavatele pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, jehož sídlo uvedené ve veřejných rejstřících není skutečné; za skutečné sídlo se považuje sídlo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se obchodního vedení zaměstnavatele, popřípadě místo, kde se schází vedení zaměstnavatele.
19. Projednávaná žaloba obsahuje ve své podstatě jediný žalobní bod, v němž žalobce namítá, že žalovaná měla v odvolacím řízení přihlédnout ke změně sídla budoucího zaměstnavatele, neboť se jedná o novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
20. Na úvod považuje soud za vhodné připomenout obecná východiska zásady koncentrace uplatňované v odvolacím řízení podle správního řádu. Stávající obecná úprava správního řízení klade důraz na to, aby se těžiště dokazování ve správním řízení pokud možno odehrálo před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy se v odvolacím řízení připouští jen výjimečně. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu posiluje tzv. koncentraci řízení tím, že účastníkovi neumožňuje uplatňovat takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Nemožnost uvádět v odvolání tzv. nova je výrazem neúplné apelace, jíž je úprava správního řízení ovládána (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, a ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27). Použití zásady koncentrace řízení má však také své výjimky. Může být omezeno dalšími zásadami správního řízení, zejména zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu proto nelze automaticky použít v řízeních zahájených z úřední moci, v nichž má být účastníkovi uložena nějaká povinnost (srov. citovaný rozsudek č. j. 5 As 7/2011-48).
21. V řízeních zahájených na základě žádosti je nicméně podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu použití koncentrační zásady zcela namístě. V takových řízeních je

především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. K uplatnění zásady koncentrace řízení a s tím spojené aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu běžně dochází ve věcech, v nichž je rozhodováno o žádosti cizince o udělení (nebo prodloužení doby platnosti) některé z forem pobytového oprávnění, a nepřipouští se zde žádné odchylky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 8 Azs 152/2017-31, ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, nebo ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34).

22. V projednávané věci však není sporné, zda se zásada koncentrace v odvolacím řízení uplatňuje, nýbrž zda byly splněny podmínky pro aplikaci *výjimky z této zásady*. Soud přitom musí dát za pravdu žalobci v tom smyslu, že splněny byly.
23. Jestliže totiž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 8. 2020 a k zapsání nové adresy sídla budoucího zaměstnavatele došlo dne 3. 9. 2020, je třeba tento zápis považovat za skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit dříve (tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí), přičemž žalobce na ni upozornil ve svém doplnění odvolání dne 6. 9. 2020. Žalovaná proto pochybila, jestliže k ní v rozporu s § 82 odst. 4 větou první správního řádu nepřihlédla, přičemž se dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. str. 6) a vyjádření k žalobě jsou vadné, neboť svůj postup žalovaná odůvodňuje tím, že k této skutečnosti došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto změna sídla budoucího zaměstnavatele nemá podle ní na prvostupňové rozhodnutí vliv. Tato úvaha je v rozporu jak s textem § 82 odst. 4 správního řádu, tak se zásadou jednotnosti správního řízení.
24. Zákon o pobytu cizinců v § 178f písm. f) vymezuje nespolehlivého zaměstnavatele jako toho, jehož sídlo uvedené ve veřejných rejstřících není skutečné, přičemž zároveň stanoví, co se za skutečné sídlo považuje. Aby určitý zaměstnavatel mohl být považován za spolehlivého, musí být *sídlo uvedené ve veřejných rejstřících* ve shodě se *skutečným sídlem*, tj. sídlem, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se obchodního vedení zaměstnavatele, popřípadě místo, kde se schází vedení zaměstnavatele. Dle skutkové podstaty, kterou vzalo za základ svého rozhodování ministerstvo, se v případě budoucího zaměstnavatele *sídlo uvedené ve veřejných rejstřících* na původní adrese neshodovalo se *skutečným sídlem*. O tomto skutkovém závěru k okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí ostatně není mezi stranami ani sporu. Ministerstvo se však již nezabývalo [a pro účely uplatnění § 178f písm. f) zákona o pobytu cizinců ani nemuselo] otázkou, *kde se nachází skutečné sídlo* budoucího zaměstnavatele a na tuto otázku nedává odpověď ani obsah správního spisu. Prostory, o nichž hovořili jednatel budoucího zaměstnavatele ve své výpovědi jako o místě, v němž mají kanceláře i sklad a setkávají se s klienty, a žalobce ve vyjádření doručeném dne 23. 12. 2019 jako o provozovně budoucího zaměstnavatele (Xb) se nenacházejí na stejné adrese jako nové sídlo budoucího zaměstnavatele zapsané dne 3. 9. 2020 (Xc). Tato místa dle dostupných údajů od sebe dělí vzdušnou čarou cca 300 m.
25. Jestliže proto žalobce zcela v souladu s § 82 odst. 4 větou první správního řádu v odvolacím řízení namítl změnu adresy sídla budoucího zaměstnavatele uvedeného ve veřejných rejstřících, musela se žalovaná zabývat nejen tím, zda ke změně sídla budoucího zaměstnavatele podle veřejných rejstříků skutečně došlo, nýbrž také tím, kde se nachází sídlo skutečné, popřípadě tím, zda se sídlo dle veřejných rejstříků se sídlem skutečným shoduje, či nikoliv (tato druhá otázka zůstala zcela nezodpovězena). V době od vydání prvostupňového rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí se navíc i ve vztahu k této

okolnosti mohla situace oproti skutkovému stavu vyplývajícimu z podkladů shromážděných ministerstvem změnit. Žalovaná tak ale v rozporu s § 82 odst. 4 větou první správního řádu neučinila, a proto se dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a vrátil věc k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), která je právním názorem soudu v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalované právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty představují zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobce advokátem ve výši 12 342 Kč, které zahrnují odměnu advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalované) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je žalobcův zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení i náhrada této daně počítaná z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí 15 342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu